
Hồi 05

Viên ngoại quá giận toan sự giết con Đại Hồng thương em lập mưu cứu thoát

Từ khi Nhơn Quý có cái áo ấy, thành được no ấm, thì mừng rỡ vô cùng.

Ngày kia Viên ngoại dậy sớm ra ngoài, thấy tuyết đóng đầy sân, bèn kêu Nhơn Quý khiến lấy chổi quét tuyết. Khi ấy Nhơn Quý dọn dẹp hồi lâu, trong mình nóng nực nên cởi bớt áo dương bì ngoài ra, thành bày cái áo Đại Hồng cẩn thận ra ngoài. Liễu viên ngoại ngó thấy thì nổi giận mà nghĩ thầm rằng: "Năm trước ta qua đất Liêu Đông thấy hai cái áo Đại Hồng lông tử này là vật rất báu, nên mua về cho con dâu và con gái, nội ở đây không ai có. Vả Tiết Lễ là người nghèo nàn làm sao sắm được vật ấy, rõ ràng là của nhà ta, nếu nó ăn cắp, lẽ đâu dám mặc như vậy, chắc bởi đâu con, có đứa nào bắt chánh, ta phải vô tra hỏi cho biết."

Viên ngoại vô nhà, kêu gia đình lấy một sợi dây, một cây đao và một chén thuốc độc, đem ra lập tức. Gia đình thất kinh không hay là việc gì, nhứt diện chạy báo cho Viện Quân hay. Viện Quân nghe hoảng kinh, liền kêu Liễu Đại Hồng cho hay việc ấy, rồi đồng chạy ra mà hỏi rằng:

- Có việc chi ông giận dữ vậy?

Viên ngoại nói:

- Chẳng phải hỏi, đợi một chút thì rõ.

Nói rồi sai bốn đứa a hườn qua phòng Điền Thị biểu đem cái áo Đại Hồng cẩn thận ra trình. Giây phút Điền Thị đem áo ấy ra trình. Viên ngoại cho cất đi, rồi lại biểu lên phòng tiểu thư. Nữ tỳ vâng lệnh đi liền.

Nói về Liễu Kim Huê thấy cha truyền mang áo Đại Hồng đến trình liền lật đật mở rương, kiểm chẳng thấy áo hồng y đâu thì thất kinh, mà nghĩ thầm rằng: "Hồi khuya trời gió tắt đèn, có khi ta lấy lộn hồng y mà cho Tiết Lễ, chắc gia gia ta thấy y mặc, nên mới tra xét đến áo này đây." Bỗng lại thấy hai đứa nữ tỳ lên giục nữa. Tiểu thư sợ hãi không dám xuống. Viên ngoại chờ lâu không thấy, thì hò hét như sấm mà nói rằng:

- Thôi rồi, thôi rồi, thiệt gia môn bất hạnh, nên mới đến nỗi này.

Viên Quân nói:

- Ông để rồi con nó đem xuống, làm gì mà gấp dữ vậy vậy?

Viên ngoại nói:

- Mụ có biết gì mà xen vô đó, bởi mẹ thế kia mới sanh con làm vậy, làm bại hoại gia phong, nó đã đem áo hồng y tặng cho tình nhơn của nó rồi mà mụ còn chưa biết.

Viện quân nghe nói thất kinh, liền chạy lên lầu kêu tiểu thư mà nói rằng:

- Sao con không đem áo hồng y ra cho cha con coi, thì phải khốn bây giờ.

Liễu Kim Huê khóc mà nói rằng:

- Mẹ ôi! Xin mẹ cứu tính mạng cho con.

Nói rồi thuật hết lại các việc cho mẹ nghe. Viên Quân nghe con nói thì thất kinh mà rằng:

- Con tuy lấy lòng từ thiện mà cho áo người song nay cha con đương lúc hành hung, mẹ nói làm sao cho đáng, vậy con phải ở trên này mà trốn.

Còn Viên ngoại thấy sai lấy áo hai ba lần mà không thấy đem xuống thì hét lớn rằng:

- Chuyện này nín lặng đi không đáng.

Liền đứng dậy đi lên lầu. Liễu Đại hồng cầm lại mà rằng:

- Xin gia gia bớt giận, để cho mẫu thân con đem tiểu muội xuống.

Viên ngoại mắng rằng:

- Đồ súc sanh, sao dám ngăn cản ta?

Nói rồi chạy lên lầu nạt rằng:

- Đồ tiện tỳ, sao không xuống cho ta hỏi?

Viên Quân nói:

- Xin ông bớt giận, để tôi nói cho mà nghe.

Viên ngoại nói:

- Nó dám đem hồng y mà tặng cho tình nhơn của nó, đồ súc sanh như vậy, còn để nó làm chi?

Nói rồi chạy lại, nắm cánh tay Viên Quân, xô một cái té nhào. Kim Huê chạy không kịp, bị viên ngoại nắm đầu kéo xuống. Viên quân cũng chạy theo. Viên ngoại đem Kim Huê đến sảnh đường xô té xuống đất, rút roi vừa đánh vừa mắng:

- Đồ tiện tỳ, sao dám tư tình với Tiết Lễ, làm bại hoại gia phong?

Nói rồi chân đạp tay đánh. Kim Huê chịu không nổi kêu rằng:

- Gia gia ôi! Xin thương con, chuyện này oan ức lắm!

Viên Quân thấy đánh, nóng ruột chạy lại can. Liễu Đại Hồng cũng chạy lại thưa rằng:

- Gia gia ôi! Xin đừng cố chấp em con mà tội nghiệp!

Viên ngoại mắng rằng:

- Đồ súc sanh! Chớ khá nhiều lời.

Điền Thị cũng quì xuống mà thưa rằng:

- Xin công công xét lại, kéo oan uổng cho cô nương, và Tiết Lễ là người bạn cùng, có lẽ nào lại tư tình như thế, chẳng qua là thấy kẻ nghèo nàn rách rưới, thì phát lòng từ thiện mà cho áo đó thôi, xin công công mở lượng.

Viên ngoại mắng rằng:

- Mi biết chuyện gì, dám ra đây mà nói.

Lúc đó có người chạy ra thuật chuyện ấy cho Nhơn Quý nghe. Nhơn Quý hoảng kinh, lại nghĩ trong nhà có tiếng khóc lóc om sòm, bèn lật đặt quăng chổi mà chạy mất.

Nói về Liễu viên ngoại, quá giận chỉ muốn giết tiểu thư cho khuất mắt, nên ra tay đập liễu vùi hoa, cả nhà can cũng không được. Xảy có gia đình đến thưa rằng: "Lý viên ngoại bên Tây thông có việc cần mời ông ra nói chuyện." Viên ngoại nghe có khách, thì đứng dậy và nói với vợ rằng:

- Ta giao cho mụ đem tiện nhân này ra đằng sau, đợi cho ta nói chuyện rồi vào sẽ xử tử, bằng để trốn đi, mụ phải thế mạng.

Nói rồi đi ra, khi ấy Viên Quân mới đỡ Kim Huê dậy, rồi đem lại chôn trú phòng. Kim Huê khóc mà thưa rằng:

- Mẫu thân, nay gia gia muốn giết con thiệt, tưởng khó thoát rồi.

Đại Hồng nói:

- Nếu mẫu thân muốn cứu tiểu muội, thì phải đưa ra cửa sau trốn đi mới được.

Kim Huê nói:

- Ca ca ơi! Em từ nhỏ chưa từng ra khỏi cửa, nay biết trốn đi đâu?

Đại Hồng liền kêu Nguyễn má má mà dặn rằng:

- Xin bà lãnh em tôi đi trốn, hãy nuôi dưỡng cho tử tế, đợi gia gia tôi hỏi tâm, tôi sẽ đền đáp nghĩa cho bà.

Nguyễn má má vâng chịu. Viên Quân liền chạy vào phòng, lấy 300 lượng bạc giao cho tiểu thư. Tiểu thư lấy mẹ và anh chị rồi theo Nguyễn nhũ mẫu ra cửa sau chạy trốn. Nguyễn nhũ mẫu lại hỏi rằng:

- Nếu viên ngoại cho người truy nã, thì tính làm sao?

Đại Hồng nói:

- Bà cứ an tâm, lãnh tiểu thư ra đi.

Khi tiểu thư đi rồi. Đại Hồng mới nghĩ ra một kế, liền nói nhỏ với mẹ rằng: "Bây giờ làm kế như vậy... thì gia gia không sai người theo bắt." Viên Quân nghe theo, liền lên

sai a hườn đem một cục đá lớn để ở miệng giếng, và dặn phải y kế mà làm, a hườn vâng mệnh.

Đến khi viên ngoại vào, truyền vào trong dẫn tiểu thơ ra, a hườn liền xô cục đá xuống giếng một cái đùng, rồi kêu la ầm ĩ. Viên Quân giả bộ chạy ra kêu khóc: "Con ơi! Mạng con sao ngắn ngủi như vậy, khiến cho mẹ đau lòng, nát ruột con ơi." Điền thị cũng làm bộ kêu khóc: "Cô nương ơi, em ơi... hu hu... hu hu." Các a hườn đều bùng mặt khóc. Đại Hồng giả bộ nói: "Thôi chớ than khóc, phải tìm cách mà cứu cho mau." Nói rồi đi kiếm cây, dò tìm mà vớt lên. Khi ấy Liễu viên ngoại ở trong nhà nghe mỗi tiếng đùng, như có người té xuống giếng, lại nghe tiếng kêu khóc om sòm, tưởng là con gái đã nhảy xuống giếng mà tự vẫn rồi liền ra xem, thấy Đại Hồng đang lấy cây qor kiếm. Viên ngoại nạt lớn mà rằng:

- Súc sanh, nó chết thì thôi, còn qor kiếm làm gì?

Viên Quân giả bộ làm lung mà hét lớn rằng:

- Lão tặc, phải trả con cho ta.

Nói rồi xăm xăm chạy lại mà kéo viên ngoại. Viên ngoại nổi giận đứng dậy, kêu a hườn nói:

- Bây phải vác gạch đá mà lấp giếng cho mau.

A hườn vâng lệnh, giây phút lấp đầy giếng. Đại Hồng khóc mà nói rằng:

- Gia gia nữ lòng nào mà bức em con đến thế?

Viên Quân cũng nói:

- Lão tặc! Đã bức tử con ta, lẽ phải lấy quan tài tẩm liệm mà tổng tán tử tế, có đâu lại làm một cách thảm thương như vậy?

Kêu khóc một hồi, rồi kéo nhau vô nhà.

Nói về Tiết Nhơn Quý từ khi chạy trốn, lại còn sợ nỗi người nhà đuổi bắt, ráng sức chạy 20 dặm, ngó thấy trước mặt có một tòa miếu võ, thì nghĩ rằng: "Để ta chạy đến đó nghỉ chân rồi sẽ đi cũng được." Nghĩ rồi chạy thẳng vào miếu.